

a hotărât să se instituie o zi specială pentru pomenirea lor, sub numele de "Duminica Sfinților Români", care se va prăznuși în fiecare an în a doua Duminică după Pogorârea Sfântului Duh (prima fiind "a Tuturor Sfinților"). În această Duminică sunt cinstiți:

- "Sfinții ierarhi, preoți și diaconi care s-au săvârșit mucenicește și au mărturisit și au apărât cu jertfelnicie credința ortodoxă, neamul și țara noastră", dar și credincioșii care au primit cununa sfințeniei "prin patimile și sângele lor";

- "Sfinții cuvioși și cuvioase care s-au săvârșit trăind deplin viața călugărească și care, prin pilda vieții lor și prin rugăciune, au hrănit duhovnicește pe toți credincioșii";

- "Sfinții români uciși de oștile păgâne sau ale altor asupritori de-a lungul veacurilor, precum și cei care au căzut în luptă cu aceștia, sau în amară robie pentru credință, Biserică și neam";

- "Și toți ceilalți, sfinți creștini ortodocși români din toate timpurile și de pretutindeni, știuți și neștiuți, care au sporit în dragostea pentru Hristos, a faptei bune, a rugăciunii și a virtuților creștine, pe care Dumnezeu i-a înscris în Cartea Vieții".

Din această simplă înșirare a "sfinților" care sunt cinstiți de credincioșii români în a doua Duminică după Rusalii, ne dăm seama că este vorba atât de "eroii credinței": ierarhi,

călugări și călugărițe, preoți și diaconi, deci slujitori ai Bisericii, cât și de "eroii neamului": ostași care s-au jertfit pe câmpurile de luptă pentru apărarea pământului strămoșesc, dar și clerici și mireni care au murit în închisori și în deportare, în perioada regimului comunist, ca și frați ai noștri din Basarabia și din Bucovina, care au îndurat aceleași suferințe din partea regimului sovietic ateu, alături de atâtea popoare subjgate și oprimate. Fără îndoială că mulți dintre înaintașii noștri s-au numărat printre acești "eroi ai credinței și ai neamului", care au urmat lui Hristos, întocmai ca Apostolii pomeniți în pericopa evanghelică de astăzi. Din aceste motive, avem o sfântă îndatorire: de a-i cinsti după cuviință, ca pe niște vrednici fii ai Bisericii și ai poporului dreptcredincios, și a păstra neîncetat legătura cu ei prin rugăciune.

Avem însă și îndatorirea de a le urma pilda vieții, de dăruire pentru Biserică și neam, după cuvântul Sfântului Apostol Pavel, care ne îndeamnă: "Aduceți-vă aminte de mai marii voștri care v-au grăit vouă cuvântul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au săvârșit viața și urmați-le credința" (Evrei 13, 7).

(Pr. Prof. Dr. Mircea Păcurariu, *Predici*, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă, București - 2010.)

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

Părintele Porfirie lega mereu lupta duhovnicească de problema lăcomiei pântecelui. Spunea că, dacă omul reușește să mănânce cu măsură și în mod rațional, Dumnezeu îi completează lipsurile pe care le are. Mai zicea că diavolul a reușit să-l scoată pe om din Paradis tot din cauza lăcomiei pântecelui, iar acum, Dumnezeu îl cheamă pe om ca să se lupte și să ia înapoi împărăția pe care a pierdut-o, zicând: „Războiește-te cu el ca să ieși înapoi puterea pe care ți-a luat-o”.

Atunci i-am zis părintelui Porfirie:

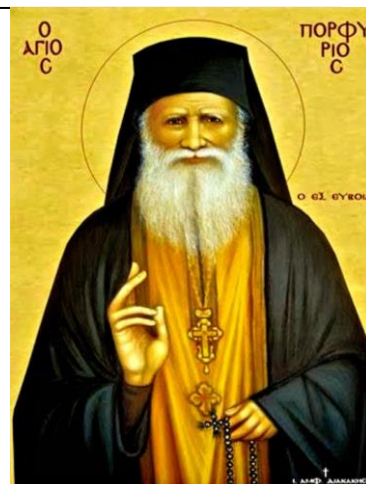
– Așadar, lupta cu lăcomia pântecelui este foarte importantă.

Iar el mi-a răspuns astfel:

– Lupta aceasta este atât de importantă pentru urcușul duhovnicesc, încât Părinții Bisericii noastre obișnuiau ca, atunci când își făceau de mâncare, să pună peste ea un pahar de zeamă amară, ca să nu simtă plăcerea mâncării.

– Și ce iese de aici?

– Ce iese? Ascultă să-ți explic: atunci când omul se nevoiește astfel, nu apucă să ridice mâinile spre cer, și asupra lui coboară harul lui Dumnezeu.

Sf.Cuv. Porfirie
Kavsokalivitul
(1906-†1991),
icoană

(Ne vorbește Părintele Porfirie. Viața și cuvintele)